

onkraj giba

In kliči me... kontejner

Nina Fajdiga in Jasmina Križaj: ...in kliči me Antonija. Produkcija zavod Emanat.

Ana Schnabl

Pretekli petek je v Jakopičevi galeriji doživel premiero performans, duhovito naslovljen z ...in kliči me Antonija avtoric **Nine Fajdiga** in **Jasmine Križaj**. V predstavi, ki je zajemala iz večplastne in v različnih kontekstih pogosto tematizirane reprezentacije Ženske, sta nastopili še **Leila McMillan** in **Clarice Braga Barbosa**. Navadno galerijski ambient je bil to pot preobražen, gledalci smo okoli plesnega podija sedeli na bližini skorajšnega dotika s performerkami, ki so, slepe (njihove oči so bile preplepljene s črnim trakom, ki naj bi aludiral na anonimnost), oblečene v prosojna, seksi oblačila, za nas uprizarjale nekoliko manj običajen peep show. Predstava se je začela letargično: akterke so obiskovalce pričakale v striking poses – markantnih, a nikakor udobnih pozah – vsaka v svojem oddelku razstavišča in iz svoje izhodiščne situacije so začele zlagoma, a vztrajno razvijati svoj striking solo. Repertoar gibalnih elementov je bil karseda ozek, daleč od avtorskega ali izvirnega, saj so si plesalke (mišljeno pogojno) svoj striking material na neki točki začele izmenjevati. Bile so ukleščena telesa, telesa, ki se gibljejo rigidno in staccato, popolnoma avtomatično, oddvojena od volje ali hotenja. Telesa so ponavljala formule gibanj in stopnjevala ritem, dokler se niso združila v razglašenem motenem koncertu. Koncert je nazadnje propadel, kot bi postopoma pod taktirko avtomatizmov propadla

njihova telesa; spodleteli show, ki naj bi razkazal štiri dobre bejbe v vročih hlačkah, je za konec ovenčala Fajdiga, ki je izpljuvala rdeče ploščice, ki naj bi služile kot konfeti.

Teza, ki jo performans ...in kliči me Antonija vzpostavi na papirju in izvedbeno, je umestna, a se žal, na izvedbeni ravni, ne premakne dlje v antitetičnost, niti ne ponudi sinteze. Preigrava eno in isto izjavo o ženski kot zgolj-objektu, ki jo gledalec razbere kmalu po uvodu in zato stežka zadrži napetost gledanja. Četudi se akcije vseskozi spreminjajo in lahko gledalec izbira objekt opazovanja, se ne le slednji, temveč tudi prvi ob repetitiji izčrpata. Vzdrževanje predvidljivega je sicer zanimiva metodološka ali dramaturška izbira, vendar se njena

uspešnost izkaže šele v vsakokratnem posameznem primerku.

Predstava je poleg tega ujeta v manjši paradoks. Ker ustvarjalke tezo udejanjijo na performativni ravni – z distinktivnim gibanjem, ki že samo po sebi izteka pomen – se je dobro vprašati, čemu kostumi in čemu preplepljene oči. S to odločitvijo kvečjemu zapirajo, ne pa krepijo učinke lastnih aktivnosti na odru: ženske so tudi brez butičnih krpic, šminke, seksi frizur, spol tu ne potrebuje dodatnih znakov. Žensko telo (ne samo v popularni kulturi, če nekaj takega v smislu zaprtega pojmovnega kroga dejansko obstaja) je kontejner, v katerega je že izmetano žensko, ženstveno, objektno.

Performans ...in kliči me Antonija avtoric Nine Fajdiga in Jasmine Križaj zajema iz večplastne in pogosto tematizirane reprezentacije Ženske.